Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

afholdt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.")

Tilstedeværende Autoriteter: Præsident George A. Smith og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young junior, Joseph F. Smith og Albert Carrington.

Alle de øvrige Grader af Præstedømmet vare godt repræsenterede.

Konferencen aabnedes med Salmen: „Fra Himlens høie Hvælv en hellig Engel foer," hvorefter Bøn afholdtes af Ældste Erastus Snow.

Præsident George A. Smith fremstod derpaa og sagde, at paa Grund af den for vor Tidsalder uværdige Forfølgelsesaand kunde Præsident Young ikke være blandt os ved denne Leilighed, men trods al den religiøse Intolerances Kamp mod os, glæde vi os dog ved Herrens mange Velsignelser. Man kunde neppe vente Andet, end at Mænd, der i mange Henseender staae tilbage i verdslig Viisdom og Dannelse, vilde blive miskjendte, naar de erklære, at de alene besidde religiøse Principper, som ere istand til at ophjælpe og forædle Menneskeslægten. De Mænd, som i gamle Dage forfulgte Jesus og hans Apostler, paaberaabte sig ved enhver Leilighed deres Religiøsitet og Hellighed. Det samme gjentager sig nu i vore Dage, og vi maa kæmpe med det. Siden Kirkens Oprettelse i 1830 havde Forfølgelsens Aand altid yttret sig mod de Hellige; men Vold er et daarligt Argument mod et Religionssystem. Gud havde begyndt

et Værk, hvis Formaal var at bringe Menneskene til at elske og hjælpe hverandre, men Satan opirrede Menneskenes Hjerter derimod. — Brødrene burde stræbe at frigjøre deres Sind for alle verdslige Anliggender under denne Konference og kun henvende Opmærksomheden paa hvad der bliver sagt og forhandlet her; de skulde altid bede flittigt for Zions Forløsning, bede om, at Guds Velsignelse maa hvile over Præsident Brigham Young, saa han kunde blive styrket baade paa Legeme og Aand til Gavn og Held for Guds Rige. Ligeledes burde man overveie, hvad hver især kunde yde til Emigrationsfondet for de Fattiges Indsamling. — Da Præsident Young foretog sin sidste Tour til St. George, udvalgte og indviede han en Plads for et nyt Tempel, hvor Evangeliets hellige Ordinancer kunde forrettes. Tempelarbeidet i Salt Lake City skulde samtidig paaskyndes med Kraft. — Kooperation (Samvirken) er bleven indført i mange forskjellige Grene overalt i Territoriet og Resultatet heraf havde viist sig særdeles heldigt. Den kvindelige Pleieforening havde ligeledes udrettet meget Godt, hvoraf sees hvad der kan udrettes, naar Folket er enigt.

Ældste Wilford Woodruff hentydede til Kirkens Opkomst for 42 Aar siden, samt at den blev organiseret paa Aarsdagen for Kristi Korsfæstelse. Sagde, at Profeten Esaias saae vor Dag og Indførelsen af det Værk, vi have viet os til. Alle Profetierne fra Oldtiden vilde opfyldes hver i sin Orden, enten Menneskene troede det eller ikke. Dette Rige har stadig rullet frem siden dets Grundlæggelse, og det vil ikke kunne standses af nogensomhelst Magt. Tiden er kommen, da Herren vil være Zion naadig, og ethvert Vaaben, som bliver løftet mod den, skal sønderbrydes. Enhver Præsident, Dommer, Embedsmand, Præst og enhver Anden, som havde kæmpet imod dette Værk i Fortiden, havde følt Guds revsende Haand. — Joseph Smith var en sand Guds Profet, og han levede længe nok til at modtage alle de Nøgler og Gaver, som Guds Mænd nogensinde havde besiddet, og han overdrog disse Nøgler og Kræfter til de tolv Apostler, før han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod. — Guds Velsignelser havde ligeledes i fuldt Maal hvilet over Præsident Young, og om end hans personlige Frihed var bleven noget beskaaren paa Grund af den herskende Forfølgelse, følte han sig dog fuldkommen rolig og tryg. Vi have al Grund til at stole paa Guds fremtidige Beskyttelse; vare vi ikke komne til disse Bjergegne, vilde Forudsigelserne i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog ikke være blevne opfyldte. — Taleren drøftede derpaa Børneopdragelsen og paaviste hvilken mægtig Indflydelse Mødrene udøve over deres Børn, samt hvorledes disse bør behandles.

Ældste Charles C. Rich sagde, at vi behøvede idelig Paamindelse og Belæring om Sandhedens Grundsætninger. Vi arbeide for vor evige Frelse og dette burde derfor optage al vor Opmærksomhed. Dernæst talte han om Virkningen af at adlyde Kristi Evangelium og paapegede hvilke herlige Resultater vilde opnaaes, hvis hele Verden vilde holde op med at synde. Vi skulde danne en retfærdig Kjærne, hvorom alle Andre kunde samle sig.

Præsident Daniel H. Wells sluttede Formiddagsmødet med Bøn.

Kl. 2 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Bøn af Ældste John Van Cott, hvorefter Biskop O. A. Smoot fremstod og talte om Frel-

serens jordiske Mission. Han sagde, Kristus var kommen for at ophjælpe Verden; til den Ende oprettede han sit Rige med alle dertil hørende Embedsmænd, Gaver og Kræfter; men han blev forfulgt og bagvasket af sin Samtid. Taleren berørte dernæst Kristi Kirkes Oprettelse i disse sidste Dage og Forfølgelserne, som i stedse stigende Skala havde raset mod den. Omtalte de Velsignelser, som Lydigheden under Evangeliets Principper bringer, og anførte tillige den mindeværdige Pinsefedag, da Guds Kraft udøstes i saa mægtigt Maal over Disciplene. Den samme Aand og de samme Velsignelser nydes af de Sidste-Dages Hellige i vor Tid. — Det var kun gjennem Trængsler, at evigt Liv kunde erholdes, men et oplivende Haab styrker os: Guds Rige, som nu er oprettet, skal aldrig tilintetgjøres men bestaae evindelig. Vor Mission er ikke blot af aandelig Natur, men er baade timelig og aandelig. De Grundsætninger, de Sidste-Dages Hellige have annammet, ville tilsidst omdanne og opløfte hele Verden. Vor Mission bestaaer heller ikke i blot at aabne vore Medmenneskers Øine for religiøse Vildfarelser — Mormonismen omfatter al Sandhed. Han sluttede med at bære Vidnesbyrd om det Sidste-Dages Værks Guddommelighed, og bevidnede, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at Brigham Young var hans lovmæssige Efterfølger.

Ældste John Nicholson talte om den Bitterhed, der gjør sig gjældende i Verden mod Guds Værk, samt om Evangeliets liberale og altomfattende Beskaffenhed, der ikke blot sørger for de Levende, men ogsaa for de Afdøde, som befinde sig i Aandernes Verden. Omhandlede Vigtigheden af de Pligter, der paahvile os med Hensyn til de Døde, Templers Opførelse osv.

Ældste John W Young sagde, at han skammede sig ikke ved Kristi Evangelium, men var villig at bære Vidnesbyrd om dets Sandhed. Han vidste Joseph Smith var en Profet og at vore nuværende Ledere vare inspirerede af den Almægtige.

Ældste Charles W. Penrose sagde, at vor Kundskab om Evangeliets Sandhed var Aarsagen til vort Ophold i Utahs Dale. Vi kom ikke hertil for at lære, at Mormonismen var Sandhed, thi det vidste vi længe forud. Det er os en stor Trøst at vide, at Gud staaer ved Roret af denne Gjerning; vi burde anerkjende Guds Haand i alt hvad der hænder; hvis vi gjør det, vil Herren styre alle Ting til det Bedste for os, thi hans Rige er bestemt til at seire. Mange Argumenter have Menneskene fremført for at vise os, at det er Galskab at stole paa Herren, men Ingen af dem, der nogensinde stolede paa ham, havde haabet forgjæves; nei end ikke naar de døde i Troen og Forvisningen, bleve de skuffede, thi de Principer, som hellige Mænd og Kvinder døde for, ville overleve dem og udspredes og fuldbyrde deres høie Bestemmelse. Vi have ikke Raad til at offre et eneste af vore Principer. — Sandhedens Principer havde bragt ham til Utah, og han agtede at holde fast ved dem, leve for dem, og om nødvendigt var døe for dem. Han vilde ikke opgive noget af Evangeliets Princip for jordisk Vinding eller af verdslig Frygt. Om vi blot udføre vore Pligter som det os bør, vilde Herren nok opholde os. Formanede Folket til Troskab mod Gud og hans Tjenere.

Sluttedes med Taksigelse af Ældste John Taylor.

7de April Kl. 10 Form.

Aabnedes med Bøn af Ældste Joseph W. Young.

Præsident George A. Smith sagde, at han ifølge Anmodning af Præsident Young vilde underrette Konferencen om, at han befandt sig vel baade i aandelig og legemlig Henseende, men beklagede, at Omstændighederne hindrede ham i at samles med de Hellige idag; han haabede imidlertid at kunne inden længe atter komme blandt de Hellige og bære Vidnesbyrd om Guds Godhed og Evangeliets Sandhed. Præsident Smith sagde endvidere: Vi maa ikke forundre os over den Bitterhed, som Menneskene nære mod os, naar vi erindre, at Pressen og Prædikestolene sætte en Ære i at belyve, bagvaske og fordreie Alt hvad der vedrøre Mormonismen. — Missionærerne, som vende tilbage fra Europa og andre Verdensdele, maae ikke ansee deres Mission for endt, naar de komme hjem; de skulde altid vedblive at belære, opmuntre og formane Folket her, paa det at Ingen skulde blive vildledte af daarlige Indflydelser. De skulde tillige erindre dem, der ydede dem Hjælp, medens de vare paa Mission, ofte med Opoffrelse af egen Bekvemmelighed; og om de kunde, burde de række dem en hjælpsom Haand. Man burde sætte sig til Opgave at gjøre noget Storartet hvert Aar for de Fattiges Udfrielse fra Babylon. Her findes hundrede tusind Hellige i Utah, og skulde de ikke kunne hjælpe til at udfrie de faa Tusinder, som længes efter at komme hjem? Om de ogsaa falde fra efter deres Komme her, lad dem det; vi have da idetmindste gjort vor Pligt, og Ansvaret vil hvile paa dem selv. — Da Præsident Young kom tilbage til Salt Lake City fra sin Tour til St. George og frivillig overgav sig i Unionsmarschalens Hænder, havde han (Taleren) modtaget et Brev fra en høitstaaende Mand i Massachusetts, hvori denne sagde, at hele Anklagehistorien var Opspind, og at Præsident Young havde gjort mere for et større Samfund, end nogen anden nulevende Mand, og dette var sandt. Gud velsigne den Mand, og maa han velsigne hver Mand og Kvinde, som virker for det Gode. — Det vedvarende Emigrationsfonds Historie var en Sag af stor Interesse. Dette Folk havde tidligere fire Aar i Rad sendt 200, 300, 400 og 500 Vogne med de fornødne Trækdyr til Missourifloden for at hente de Fattige. Dette var et Værk af Brigham Young i Forening med et frisindet, ædelmodigt Folks Opoffrelse.

Ældste John Taylor sagde, vi ere mødte tilsammen i den Hensigt at blive belærte om de Ting, der henhøre til vor Tro og Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden. Vi staae under den Almægtiges Varetægt, thi han har aabenbaret til os sit evige Evangelium, og vi ere komne hertil netop i det Øiemed at gjøre Vort for at fremme Herrens Planer, der lagdes før Verden blev til. — Taleren paapegede dernæst, hvorledes Kirken var organiseret i Frelserens Dage, samt omhandlede dens Præstedømme, Embeder, Velsignelser osv. og gjorde Sammenligninger mellem den og de andre Systemer, som fandtes hiin Tid, og fremhævede Lighederne mellem hiin Tid og vor. Vi bør afkaste al vor Sløvhed og hædre vort høie og ædle Kald. Det er Aabenbaringsprincipet vi kunne takke for alt det Lys og al den Kundskab, Menneskene besidde med Hensyn til Guddommen og Evigheden, og ethvert System, som ikke er bygget paa samme, vil forgaae. Menneskene i Verden forstaae ikke de Principer, Gud har aabenbaret til os, derfor kunne de heller ikke sætte sig ind i vore Følelser. De forkaste Aabenbaring, de troe ikke paa Meddelelser fra det Høie, derfor kunne de heller ikke gjøre som vore Ældster have gjort. Deres Præster kunde ikke ligesom vore reise ud i Verden blandt Fremmede og prædike

uden Pung og Taske; de have ikke Tillid nok til Gud til at kunne gjøre saaledes. — Mormonismen er en Gaade for Verden; de Forenede Stater have i mange Aar forsøgt at løse den, men det var ikke lykkedes og vil aldrig lykkes dem. Den er uudgrundelig for Verden, thi den er høi, dyb og altomfattende som Evigheden; det er den samme Tro, som de Hellige i enhver Tidsalder have været besjælede af; derfor kan heller ingen Magt standse Mormonismen eller hindre Fuldbyrdelsen af Guds Hensigter. Taleren sluttede med at skildre Zions herlige Fremtid og anførte Citater af de gamle Profeters Forudsigelser betræffende Herrens Værk i de sidste Dage.

Ældste Joseph W. Young bar Vidnesbyrd om, at Gud havde talt fra Himlen med sin egen Røst og hellige Engles Røst i vor Slægt, og at han havde begavet Joseph Smith med guddommelig Fuldmagt. De, der ikke kjendte bedre, have tilskrevet vore Lederes Kløgt og Indsigt Æren for det store Arbeide, som de Sidste-Dages Hellige have udført. Det er imidlertid ikke ganske saa, thi uagtet vi have vore Lederes Dygtighed at takke for Meget, have de udført det ved den Almægtiges Bistand og Evangeliets Kraft. — Da vi først nedsatte os i disse Dale, vare vi blottede for saa godt som alle Livets Fornødenheder, og vi kunde ingen Forsyning faae nærmere end tusind engelske Miil borte. Hvad var det, som bragte os hertil? Var det Haabet om at blive velstaaende? Nei, det var for at søge et Hjem, hvor vi kunde lades i Ro af vore Forfølgere. Det tog en god Portion Tro at gjøre hvad vi gjorde. — Der er bleven gjort Hentydninger til vore Ældsters Redebonhed at prædike Evangeliet uden Betaling, kun stolende paa Vorherre for deres Ophold og stolende paa ham for deres Familiers Underhold, medens de vare fraværende. Dette blev anseet af Mange som Fanatisme; men ingen Sandhed var nogensinde bleven indført i Verden uden Forkæmperne for samme bleve anseete som Fanatikere. Taleren dvælede til Slutning ved Guds Værks sikkre Seir.

Taksigelse af Ældste Brigham Young, junior.

Kl. 2 Eftermid.

Bøn af Ældste Joseph F. Smith.

Den hellige Nadvere nødes, hvorefter Ældste Orson Pratt holdt en særdeles lærerig og herlig Tale om Evangeliets Gjengivelse i disse sidste Dage og dets Virkninger, om det Arbeide, de Sidste Dages Hellige have udført, om Guds Straffedomme, som vilde ramme dem, der forkaste Frelsens Budskab osv. Han anførte mange Profetier, og paapegede deres bogstavelige Opfyldelse. Han skildrede tillige paa en meget fattelig Maade, hvorledes Evangeliets frelsende Kraft ogsaa kunde naae de Afdøde, der vare hedengangne uden Kundskab om samme; ligeledes Ægteskabets evige Natur. Man kan umulig gjengive hans Tale i Udtog; den blev stenografisk nedskrevet og vil senere blive offentliggjort.

Ældste Albert Carrington oplæste Navnene paa endeel Missionærer, af hvilke Følgende ere bestemte for Skandinavien: C. F. Schade fra Huntsville, P. C. Carstensen fra Ogden, P. C. Christiansen fra Manti og Jens Mikkelsen fra Spanish Fork. Apostelen Charles C. Rich blev kaldet at gaae til Staterne.

Derefter gjorde Præsident Carrington nogle Bemærkninger om Guddommeligheden af dette Værk, samt bevidnede, at det blev grundlagt ved Joseph Smith,

den levende Guds Profet, og at Brigham Young var hans lovmæssige Efterfølger og ligeledes en Herrens Profet. All Verdens Modstand formaaer ikke at rokke disse store Sandheder.

Præsident George A. Smith sagde, at Konferencen var ikke mere end netop begyndt og indbød derfor Alle til at komme og blive styrkede i deres Tro og nyde Herrens Velsignelser.

Taksigelse af Præsident Albert Carrington.

Den 8de April Kl. 10 Form.

Konferencen aabnedes med Bøn af Præsident Joseph Young, senior.

Præsident George A. Smith udtalte sin Glæde over at kunne fortsætte Konferencen og over den gode Aand, som havde herstet under samme. Der var mange Ting, han ønskede at omtale for de Hellige. Et stort Ansvar paahviler os, vi bør derfor med Omhu søge at hædre vort Kald. Een vigtig Pligt er at opdrage vore Børn vel, ikke blot i boglig Kundskab, men ogsaa i vor hellige Religions Principer. Der er omtrent 30,000 Skolebørn i vort Territorium, i Alderen mellem 4 og 16 Aar. Unionsregjeringen synes ikke at ville hjælpe Territorierne i Skolesagens Fremme, men derimod er den meget hjælpsom og gavmild mod Staterne. Vi ere derfor henviste til vor egen Hjælp og Energi i dette Stykke. Taleren anbefalede paa det Varmeste Opførelsen af store, gode og luftige Skolehuse. Sagde, at mange Ældster vare meget villige til at gaae paa Mission til fremmede Nationer, men havde ikke stor Lyst til at være Lærere for Børn, endskjøndt det Sidste i Grunden var ligesaa vigtig en Opgave som det Første. Raadede Lærerne til at omgaaes Børnene med Venlighed hellere end med Strenghed. Mange af vor opvoxende Ungdom havde været nødte til at reise til Staterne for at faae den fornødne Uddannelse, som vi burde være istand til at give dem herhjemme. Det var en ædel Mission at opdrage vore Børn ret. Det var bleven sagt af vore Opponenter, at den eneste Maade, hvorpaa Mormonismen kunde tilintetgjøres, var at indprente vore Børn andre Lærdomme. Derfor burde Børnebladet „Juvenile Instructor" og andre af Kirkens Skrifter finde stor Cirkulation blandt Folket. Advarede mod den saakaldt Civilisations fordærvelige Indflydelse, der letteligen kunde lede Børnene paa Afveie, medmindre man passede godt paa.

Ældste Erastus Snow sagde, at han havde prædiket Evangeliet i otte og tredive Aar, og kunde derfor ikke længere tale saa høit som tidligere. Han havde seet den Tid, da alle Sidste-Dages Hellige magelig kunde rummes i et almindeligt Skoleværelse, og havde fulgt Kirken i alle dens forskjellige Udviklingstrin fra den Tid til denne Dag. Han havde seet Mange opløfte deres svage Arm imod dette Værk, for derved at skjule deres egne Overtrædelser og Synder, men de havde derved kun opnaaet at lægge deres Løgnagtighed og Afmagt for Dagen, medens de Trofaste havde voxet i Lys og Kundskab fra Dag til Dag. Det eneste, de Hellige have at befrygte, er, at de skulle glemme det Vidnesbyrd, de have annammet, og henvende deres Tanker formeget til verdslige Ting. Talte ligeledes om Børneopdragelse og Skolevæsen og advarede vore opvoxende Drenge mod de Fremmedes daarlige Exempler og Lærdomme. — Vi staae i stadig Kamp mod alslags Ugudelighed. Vi arbeide ikke for Mormonismen iblinde; vore Ledere see deres Vei klart og tydeligt, og vi, der følge dem, see det ligeledes. — Aarsagen

til Oppositionen mod os paa denne Dag er den Enighed og Samvirken, der udmærker vort Folk. Vi ere det bedst ordnede Samfund paa Jorden. Dette kan jeg med Sandhed bevidne, thi jeg har reist gjennem hele Amerika paa kryds og paa tvers og i flere af de europæiske Lande. — Der var en Tid, da Laas og Lukke vare ukjendte Ting blandt os, men siden „Ringen" begyndte sin Virksomhed her i Salt Lake City, har Forbrydelser indsneget sig i vort Land. Dette Folk ville rimeligvis nok blive prøvet og Mange ville svigte, men ikke saameget ved Forfølgelse og Vold som ved Indflydelsen af Rigdom, Fordærvelse og Last. Der er Mange, som endnu ikke have lært at husholde fornuftigt med denne Verdens Goder. Dersom vi vilde benytte alt hvad vi eie til Guds Riges Fremme, vilde Herren tillade os at leve længe i det Land, han har givet os. — Hvis Regjeringen skulde negte Utah Optagelse som Stat, ville vi alligevel voxe og trives i det Gode, thi Zion maa og skal seire.

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

8de April Kl. 2 Efterm.

Bøn af Ældste Franklin D. Richards, hvorefter

Præsident Joseph Young fremstod og sagde, at han havde med stor Glæde lyttet til Brødrenes Vidnesbyrd. Vi leve i en Verden, sagde han, hvor der er mange Problemer at løse, hvilke kun kunne løses ved Aabenbaring fra Gud. Gud seer Alting, og kunde vi blot det samme, vilde vi være mere velvillige og hjælpsomme mod vore Sødskende, der stamme fra den samme Fader som vi. Menneskene ere faldne og derfor hersker Mørke og Vantro allevegne, men Gud har til forskjellige Tider sendt sine Tjenere med et Naadens Budskab til dem, men saadanne Budskaber vare næsten uden Undtagelse blevne forkastede. Taleren dvælede i længere Tid ved de forskjellige Evangelie-Uddelinger og skildrede de Følger, Forkastelsen af samme havde havt for Verden. Sagde endvidere, at vi vilde ikke finde os i nogen Tvang i Religionsanliggender, men troede at vi godt kunde bestaae som et religiøst Samfund under en republikansk Regjeringsform uden derved at krænke Andres Rettigheder. Formanede de Hellige til at være trofaste i deres Religion.

Derefter foreslog Præsident Albert Carrington at opholde og anerkjende Kirkens Autoriteter: Brigham Young som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, George A. Smith som hans første og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver; ligeledes alle de øvrige Embedsmænd i Kirken, hver i sin Orden, hvilket alt blev enstemmig vedtaget.

Derefter kaldtes nogle flere Missionærer, hvoriblandt N. P. Lindeløv fra Plain City for Skandinavien.

Taksigelse af Præsident Daniel H. Wells.

(Fortsættes paa Side 249)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Vore Forsamlinger.

Vi føle os tilskyndede til at yttre nogle Ord i Anledning af de Helliges religiøse Forsamlinger. Hensigten med vore Forsamlinger er at blive opbyggede i vor hellige Religion, at blive styrkede i vor Tro, at blive belærte om vore Pligter og faae vor Aandskraft fornyet. Man hører ofte Tale om „en udmærket Forsamling," „en god Forsamling", „en mindre god Forsamling", osv. Men hvad forstaaes ved gode Forsamlinger? Mange synes at staae i den Formening, at den Broder, i hvis Lod det falder at tale, skal sørge for at Alle blive opbyggede, at paa ham alene beroer det Hele, men dette er feilagtigt. De Tilstedeværende have ligesaa stor Andeel i at gjøre Forsamlingen interessant som Taleren.

Naar de Hellige begive sig til deres Møder, skulde de stræbe at berede deres Sind, før de indfinde sig der; de skulde bortkaste enhver Tanke, som er skikket til at adsprede Sindet; de skulde hellige og rense deres Følelser og komme med et ydmygt Hjerte. De skulde henvende Tankerne i Bøn til alle gode Gavers Giver og være besjælede af et varmt og inderligt Ønske om at blive oplivede i Sjælen, og naar de saa ere komne til Forsamlingslokalet, bør de bevare al mulig Stilhed og undgaae al høirøstet Talen, ja endog Hvisken. Enhver bør strax indtage sin Plads og skulde stræbe at hindre Tankerne fra at fare al Verden rundt eller sysle med verslige Sager. Kun naar man møder tilsammen paa denne Maade, kan man gjøre Krav paa Frelserens Forjættelse, at hvor To eller Tre ere forsamlede i hans Navn, vil han være midt iblandt dem. Andagten maa ikke forstyrres af Noget, og det er meget upassende for de Tilstedeværende at vende sig om mod Døren, hvergang Nogen kommer ind. Denne Venden og Dreien har en høist ubehagelig Virkning paa den, der taler, og er vel skikket til at adsprede hans Tanker.

Naar Folket er opmærksomt og andægtigt, vil Herrens Aand hvile i mægtigt Maal over hans Tjenere; dette have vi erfaret saa ofte, og Alle ere gaaede hjem, opbyggede og trøstede; men hvis Nogle ikke berede sit Sind, før de komme, og sidde uandægtige og uopmærksomme, medens Forsamlingen varer, ville de gaae ligesaa tomme bort som den Hungrige, der havde Leilighed til at nyde af et rigt besat Bord, men gik bort uden at røre nogen af Retterne, thi det maa ikke glemmes, at det er ikke hvad vi læse og høre, men kuns hvad vi erindre, som gjør os vise, ligesom det ikke er hvad vi spise, men hvad vi fordøie, der giver Legemet Kraft og Styrke.

Til Emigranterne. Da Kopperne i længere Tid have grasseret her i Landet og paa flere Steder endnu ere i Tiltagende, ville vi herved betjendtgjøre for de Hellige, der agte at emigrere, at Ingen, som er angrebet af denne eller andre smitsomme Sygdomme, faaer Tilladelse til at reise. Vi paalægge derfor alle vore Sødskende, at de iagttage alle mulige Forsigtighedsregler for at holde Sygdommen fra

sig og ikke ved Ligegyldighed udsætte sig selv og Andre for Fare. Vi ville ogsaa tilraade de Hellige at lade sig vaksinere, da dette Middel har viist sig som en virksom Beskytter mod Kopperne, men man bør først forvisse sig om, at vedkommende Læge har god Vaksine.

Aarskonferen i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 247.)

Tirsdagen den 9de April om Formiddagen talte flere af Brødrene, hvoriblandt Ældsterne Jesse N. Smith og W. W. Cluff, hvilke bevidnede Evangeliets Sandhed og talte om Nødvendigheden af en fast og urokkelig Tro paa den Almægtige. Ligeledes om de Forviklinger, vi nu have med vore Fjender, hvilket vilde ende med en ny Seir for dette Folk.

Om Eftermiddagen talte flere Brødre, hvoriblandt Biskop Henry Moon, der havde været paa Mission i Staterne sidste Efteraar. Blandt Andet omtalte han sit Møde med David Whitmer som følger: En Dag læste jeg for nogle Folk i Caldwell County, Missouri, Vidnernes Erklæring først i Mormons Bog, og en af de Tilstedeværende, Mr. John Lesler, yttrede Lyst til at see en af disse Vidner. Vi reiste derfor ned til Richmond, hvor vi kom til David Whitmers Huus om Aftenen. Jeg fortalte ham, at jeg var fra Utah. „Fra Utah?" sagde han. Ja. „De har nok en heel Deel Besvær deroppe i denne Tid," fortsatte han. Nei, ikke saa meget, svarte jeg. Da han havde Forretninger ude af Huset, fulgte jeg efter ham ud paa Gaden og sagde til ham, at denne Herre, som var med mig, var kommen herned for at erfare om Vidnesbyrdet i Mormons Bog var sandt. Mr. Whitmer vendte sig om mod Mr. Lesler og sagde: „Gud den Almægtige fordrer af mig, at jeg skal bære Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog. Den Bog er en paalidelig Optegnelse; det er Jesu Kristi rene Evangelium, oversat ved Guds Gave og Kraft af Joseph Smith." Derefter talte disse to Herrer med hinanden en Stund, og Whitmer udspurgte mig om Forholdene i Utah. Jeg spurgte Mr. Lesler om han havde Mere at spørge Mr. Whitmer om, men han svarte nei, jeg er fuldkommen overbeviist. Noget senere tog vi med Jernbanen tilbage til Caldwell.

Præsident George A. Smith sagde, at Herren havde velsignet os paa en høist mærkværdig Maade, naar vi erindre hvormange Hindringer vore Fjender have lagt os i Veien. Han troede ikke man kunde finde et mere lovlydigt, ordentligt og moralsk Samfund paa Jorden end Folket i Utah, hvilket havde faaet ny Stadfæstelse i den seneste Tid. Vore Modstandere havde indført Usædelighed blandt os paa enkelte Steder, men vi havde holdt os ubesmittede deraf, og vi agte ikke at opgive vor Dyd eller Moralitet for Noget. — Vi burde holde Viisdomsordet; store Forjættelser beroede paa samme; vi burde holde det ikke blot for vor egen Skyld, men ogsaa for vore Børns. — Henledede atter Opmærksomheden paa Emigrationsfondet og mindede alle Skyldnere at tilbagebetale deres Laan til samme, at Andre kunde blive hjulpne. Talte om den indre Missions Nytte og formanede de Hellige til at afgjøre alle tilfældige Uoverensstemmelser i Mindelighed. Sagde, at Nogle staae i

den Formening, at store Ulykker forestaae dette Folk, men vi behøve ikke at frygte, thi dette Værk er Herrens egen Gjerning.

En Mængde Brødre bleve derpaa kaldte til at arbeide i den indre Mission, hvoriblandt flere Skandinaver. Ligeledes blev Ældste William C. Staines beskikket til at være Emigrationsagent i Staterne iaar.

Præsident George A. Smith fremsatte, hvad Territoriets Missionærer havde at udrette og hvad deres Pligter vare. Sagde endvidere, at Ældste Albert Carrington i April Konferencen ifjor var beskikket til at præsidere over den Europæiske Mission, men var bleven kaldt hjem paa Grund af offentlige Forretninger; desuagtet stod han endnu som Præsident over den nævnte Mission. Taleren foreslog derfor, at Ældste Carrington atter begiver sig til Europa i samme Egenskab, hvilket enstemmigt vedtoges. Da man endnu ikke var færdig med Alt hvad som skulde forhandles i Konferencen, foreslog Taleren at udsætte Mødet til førstkommende Søndag den 14de April, hvilket enstemmig vedtoges. Efterat have takket Sangkoret og Organisten for deres Bidrag til at oplive og glæde de Tilstedeværende, opfordrede han Alle at reise sig og synge Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue."

Det var et gribende Syn at see disse mangfoldige Tusinder, som vare komne fra saa godt som alle Nationer for at dyrke Gud, reise sig op og i vældigt Kor prise Jehovah, medens det mægtige Orgel udsendte sine kraftige Toner som en dæmpet Torden.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Præsident George A. Smith.

John Nicholson.
Skriver.

Konferencemødet i Aalborg

den 27de og 28de April 1872.

Lørdag Eftermiddag den 27de April, Kl. 2 samledes mellem to og tre hundrede Hellige fra Aalborg By og Omegn i de Sidste-Dages Helliges store og rummelige Forsamlingslokale i Urbansgade, hvilket i Anledning af Konferencen var smagfuldt smykket med Guirlander af Grønt og Blomster. Af Zionsbrødre vare fem tilstede nemlig Missionspræsident K. Petersen, P. O. Thomassen fra „Stjernens" Kontor, Chr. Madsen fra Aarhuus, P. Poulsen fra Vendsyssel og J. H. Jensen, Konferencepræsident for Aalborg.

Om Søndagen holdtes sammesteds tre udmærkede Forsamlinger, der vare langt talrigere besøgt end Dagen forud, og en stor Deel Fremmede havde ligeledes indfundet sig for at høre Nyt fra Utah og for at høre noget Nærmere om Evangeliets Grundsætninger.

Af de afgivne Rapporter uddrage vi Følgende: Missionærerne have i Vinterens Løb arbeidet med megen Flid og Nidkjærhed saavel iblandt de Hellige som iblandt de Fremmede og som Frugter af deres Arbeide kan anføres, at 60 ere blevne døbte i sidste Halvaar og 165 Forsamlinger ere blevne afholdte hos Fremmede, foruden en stor Mængde hos Søskende. Konferencen tæller 594 Medlemmer, hvoraf 76 gjøre Tjeneste i Præstedømmet. Udsigterne for Evangeliets Ud-

bredelse ere ikke lige lovende alle Steder, men i det Hele taget vinder det mere og mere Indpas og Agtelse hos Folket.

Aalborg var det første Sted i Jylland, hvor vore Brødre først begyndte deres Arbeide, og Forfølgelsen rasede dengang med stor Forbittrelse mod Missionærerne og de Faa, der vovede at huse dem og lytte til deres Lærdomme. Præsident K. Peterson, som for 19 Aar siden aflagde et Besøg her paa sin Vei til Norge, gav i en af sine Taler en gribende Skildring af den Behandling, som dengang blev ham og andre af Brødrene tildeel, hvilket lyttedes til med spændt Interesse af de mange Tilstedeværende. Uagtet al Forfølgelse og Mishandling have Brødrene siden i Aarenes Løb fortsat deres ædle Arbeide for deres Medmenneskers Oplysning, og Mangfoldige have udvandret fra Aalborg og Vendsyssel Egnene. Det er derfor ikke at undres over, at Pluraliteten af Folket var sløv og ligegyldig for Vidnesbyrdet, som saa flittig er bleven frembaaret, hvisaarsag der heller ingen Forfølgelse har været i de seneste Aar.

Hvormange der i Aar ville emigrere til Zion fra denne Egn, kan man endnu ikke bedømme, dog bliver Tallet neppe stort.

I de sex Forsamlinger, som Zionsbrødrene have overværet her i Aalborg under denne Konference ere mange ypperlige Vidnesbyrd blevne aflagte baade med Hensyn til Evangeliets Principer og de borgerlige Forhold i Utah, og en udmærket Aand har hvilet over Forsamlingerne, for hvilket vi føle i Ydmyghed at give Herren Ære og Tak, og vi tør sige, at disse Mænds Nærværelse her vil længe mindes af vore Sødskende og Venner, der forstaae at vurdere deres Mission, og det er vort Haab, at de givne Lærdomme ville være alle de Oprigtige til Velsignelse.

Mandag Aften den 29de besøgte Brødrene Peterson, Thomassen, Poulsen og jeg Hjørring, hvor ligeledes gode Vidnesbyrd aflagdes til Glæde og Opbyggelse for de derværende Hellige.

Onsdag Morgen den 1ste Mai afreiste Brødrene til Aarhuus, hvor der skulde afholdes Forsamling samme Aften, og paafølgende Morgen agtede de at fortsætte Reisen til Kjøbenhavn.

Inden jeg slutter denne korte Beretning, maa det være mig tilladt at udtale min særdeles Tilfredshed med disse Brødres Besøg, og jeg saavel som mine Sødskende ere vor himmelske Fader taknemlige for de mange ypperlige Raad og Lærdomme vi Alle nød i deres Selskab. Maa Herren fremdeles velsigne dem og følge dem, og maa de allevegne finde aabne Hjerter til at annamme det Gode de bringe, er min oprigtige Bøn

J. H. Jensen.

Konferencemødet i Malmø

den 4de og 5te Mai.

Ifølge tidligere Bestemmelse samledes de Hellige i Skaane til Konference Lørdag Aften den 4de, som overværedes af Missionspræsident K. Peterson og Elsterne A. H. Lund og P. F. Madsen fra Kjøbenhavn.

Det var os en stor Glæde at modtage disse Brødre i Besøg, og deres Nærværelse var de Hellige til stor Velsignelse.

Lørdag Aften overlodes mest til Missionærerne, der aflagde Rapport om deres Arbeide i Herrens Viingaard. Konferencen bestaaer af 18 Grene, der i det Hele tælle 478 Medlemmer, hvoraf 80 ere af Præstedømmet. I sidste Halvaar er der døbt 53 og der er Udsigt til en jevn Forøgelse af vort Tal. De Hellige rostes for deres Flid og gode Gjerninger og paa mange Steder er der god Opvækkelse blandt de Fremmede, og der er hos disse bleven afholdt 141 Forsamlinger. Nogle Steder er der næsten formeget Liv blandt Folket, hvilket har yttret sig paa en mindre behagelig Maade under Form af Forfølgelse mod Missionærerne. „Stjernen“ holdes af 154 Hellige og 15 Fremmede, hvad der ikke kan ansees som noget lille Antal, naar det erindres, at den er trykt paa et for Svenskerne fremmed Sprog. De fleste af Kirkens Smaaskrifter ere trykte paa Svensk, og af disse er der afhændet et betydeligt Antal.

Søndagen den 5te afholdtes tre store og gode Forsamlinger og Mandag Formiddag holdtes en lille Forsamling udelukkende for Missionærerne. I alle disse Møder herskede en udmærket Aand, og mange gode Lærdomme gaves af Zionsbrødrene, men fornemmelig af Præsident K. Peterson, hvis vise Raad og faderlige Formaninger bragte ethvert oprigtigt Hjerte til at fryde sig.

Mandag Middag begav Brødrene sig atter til Kjøbenhavn.

Poul Dehlin.

Korrespondance.

Amerika.

Coalville, Utah, den 16de April 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Da jeg nu er kommen tilbage fra Konferencen i Salt Lake City, er det mig en Fornøielse at kunne sende Dem nogle Linier, og haaber de ville finde Dem, som de forlode mig, i Nydelsen af god Helbred.

Jeg formoder De vil modtage vor Konferencerapport forend dette Brev naaer Dem, og jeg vil derfor ikke indlade mig paa at skildre Enkelthederne ved samme; kun vil jeg bemærke, at vi have havt fortrinlige Forsamlinger, og havde vi ikke maattet undvære vor elskede Præsidents Nærværelse, vilde jeg uden videre have erklæret denne Konference for den bedste, vi nogensinde har afholdt.

Jeg er lykkelig ved at kunne underrette Dem om, at der netop er kommen et Telegram hertil fra Washington, hvori der meldes, at de Forenede Staters Høiesteret har afgjort, at Juryernes Sammensætning, Vidnernes Indkaldelse og Dommer Mc. Keans Kjendelser ere alle ulovlige, og alle Retssager paabydes ophævede.

Dette er et Dommedagsslag for „Ringen“, og vore Fjender krympe sig nu under et eklatant Nederlags Kvaler. Hvad ville de hitte paa hernæst? Tiden vil vise det. Saadan har det altid gaaet, og saaledes vil det vedblive at gaae dem, der kæmpe mod Guds Værk.

Alleslags Forretninger ville nu blomstre paany i vort Territorium; thi hidindtil har Enhver holdt sig tilbage i alle Retninger, indtil det viste sig hvad Udfaldet paa „Ringens" Intriger blev. Nu derimod er Frygten borte, Handel og Industri vil faae et nyt Opsving, og Alt tyder paa lysere Tider.

De Brødre, som i Konferencen bleve kaldte at gaae til Skandinavien og hjælpe Dem, ville snart begive sig paa Veien, og jeg haaber de paa en værdig Maade ville erstatte de Brødre, som blive løste for at drage hjem.

Jeg har hørt, at Broder Jesse N. Smith er bleven kaldet til at præsidere over Settlementerne i Sevier County; der findes mange Skandinaver i den Egn, og da der tillige er Overflødighed af godt Land og Vand dersteds, antager jeg det vil blive et godt Sted for Nykommende at nedsætte sig. De gamle Settlementer ere i Almindelighed godt optagne, og det er undertiden vanskelig nok for Emigranter at faae et godt Stykke Jord, hvilket især er af stor Vigtigtighed for Skandinaverne at erindre. De, som have nedsat sig i Salt Lake City og andre store Byer, komme ikke saa godt efter det i timelig Henseende som de, der toge ud paa Landet, medmindre de have et godt Haandværk.

Af Konferencerapporten vil De see, at en Mængde Missionærer bleve kaldte til at arbeide blandt Folket her hjemme, hvilket jeg anseer for meget gavnligt.

Der er Udsigt til, at vi ville faae en god Høst i Aar i de fleste Countyer. I dette County vente vi imidlertid ikke at avle stort Andet en Græshopper; vi have Æg nok her til at forsyne hele Territoriet med disse smaa Utysker.

Behag at hilse alle Brødrene og de Hellige fra mig. Min Bøn er altid for Deres og Deres Medarbeideres Vel. Maa Herren velsigne Eder Alle.

Deres Broder og Ven
W. W. Cluff.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 233.)

I Staterne New York, Massachusetts og Connecticut prædikede de, hvorsomhelst Leilighed gaves. Omtrent sidst i Januar Maaned ankom Præsident Young til New York City, og her og i Byens Omegn forkyndte han Evangeliet indtil den 9de Marts, da han med Brødrene H. C. Kimball, Parley og Orson Pratt, George A. Smith, Reuben Hedlock afseilede til England med Paketskibet Patrick Henry. Den 6te April 1840 landede de i Liverpool. Saa henrykt var Præsident Young over deres lykkelige Ankomst til England, at han ved sin Landstigning gav sine Følelser Luft i et høit „Hosianna!" Han sagde tillige, at Satans Magt, der havde plaget dem saa meget med Sygdom siden deres Afreise, nu var brudt, hvilket senere ogsaa viste sig at være sandt, idet ingen af disse Brødre vare syge mere.

Efter Ankomsten til Liverpool tog alle disse Brødre med Jernbanen til Preston, den By i England, hvor Evangeliet først var bleven forkyndt i denne Uddeling.

Den 14de afholdt han en Raadsforsamling med sex af de tolv Apostler, nemlig Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff og George A. Smith. Dette var det første Møde afholdt af saa mange af de Tolv i fremmede Lande. Efter nogle af de Tolvs Frafald i Kirtland, vare flere Eldster blevne bestemte, ved en Aabenbaring til Profet Joseph i Far West 8de Juli 1838, til ved Ordination at indtage de ledige Pladser, blandt hvilke var Eldste Willard Richards. Han var en af de Eldster, som ledsagede Br. Heber C. Kimball til England, da Evangeliet først bragtes dertil. Han var bleven tilbage, da Brødrene Kimball og Hyde reiste hjem. I dette Raadsmøde blev han ordineret til en Apostels Embede og ved et enstemmigt Votum valgtes Br. Brigham til Præsident for nævnte Kvorum.

Den 1ste Juni 1840 organiserede Br. Brigham og Br. Heber C. Kimball et Selskab af Hellige, der ønskede at reise til Amerika og samles med de Hellige i Zion. De seilede fra Liverpool den 6te samme Maaned. Der var ialt 41 Sjæle, hvilket vare de første Frugter fra et fremmed Land — Forløberen af den store Hærskare, som skal samles fra alle Nationer, for at forøge de Gjenløstes Tal.

Fra de Forenede Stater og Canada var Indsamlingen allerede begyndt, og nu, efterat Apostlerne, udrustede med Præstedømmets Nøgler og Fuldmagt, havde aabnet Evangeliets Dør for fremmede Nationer, sendte ogsaa Europa nogle af sine ædle Sønner og Døttre, for at hjælpe til med at opbygge Guds Zion. Eldste John Moon beskikkedes til Præsident for Kompagniet.

For at vise hvilken Fordeel, det er for Eldsterne at være i Besiddelse af Aabenbaringens Aand, medens de arbeide for Kirkens Opbyggelse, ville vi her omtale en Tildragelse, som hændte sig i Manchester. Ifølge Præsident Youngs Ønske samlede Brødrene af Præstedømmet sig, hver Søndag Morgen for at blive beskikkede Missioner rundt omkring paa Gader og Torve; saaledes havde de 40 Prædike-Stationer, hvor Folket blev indbudt til de regelmæssige Forsamlinger i „Carpenter Hall". Dette ærgrede Sekterne, især Methodisterne, der klagede til Magistraten, som derpaa udstedte en Ordre til Politiet at fængsle alle dem, som prædikede paa Gaderne. Næste Søndag Morgen kom Præsident Young til Præstemødet, og følte sig tilskyndet, at raade Brødrene til ikke at prædike paa Gaderne den Dag, men gaae hver til Sit. Politiet, lydig til sine Instruxer, arresterede den Morgen alle de Gade-Prædikanter, de kunde faa fat paa, omtrent 20 i Tallet, men alle befandtes at være — Methodister. Da Magistraten hørte, at de ikke vare Mormoner, lod man dem gaae. Fælden var sat for vore Eldster, men ved Aabenbaringens Aand, som var Præsident Young tildeelt, undgik de den, medens de, som havde gravet Graven, faldt selv deri.

Følgende er et Uotog af en Tale, som Præsident Young for nylig holdt i en Konference i Salt Lake City, hvori han paa en kort og fyldestgjørende Maade skildrede det Arbeide, som man og hans Brødre udførte i England. Han sagde:

„Da jeg landede i Liverpool, var jeg i Besiddelse af 75 Cents, for hvilke jeg kjøbte en Hat. Paa Reisen til England havde jeg brugt en Kasket, som min Hustru havde syet af et Par gamle Beenklæder. Vi opholdt os i Liverpool et Aar og sexten Dage, og i den Tid døbte vi mellem otte og ni Tusinde Mennesker, lod trykke fem Tusinde Mormonsbøger, tre Tusinde Salmebøger, over tresinds-

tyve Tusinde Smaaskrifter, som vi uddeelte gratis blandt Folket, og desuden „Millennial Star“; vi oprettede Grene i London, Edinburg og maaske hundrede andre Steder. I al denne Tid laae vi ikke Menighederne tilbyrde, men ernærede os selv. Hvem af Missionærerne fik vel en Frakke eller Kappe dengang, som ikke jeg betalte? Jeg udførte alle Forretninger selv og skyldte Ingen. Vi laante lidt Penge af de Hellige, men betalte hver Skilling tilbage, og desuden understøttede vi mange Familier, som sad i smaa Kaar. Jeg gik aldrig ned til Trykkeriet, uden at jeg tog en Haandfuld Kobberskillinger med mig, som jeg gav til Betlerne paa Veien for ikke at blive standset. Bad vi Nogen om Noget? Nei. De Hellige, især Søstrene, trygleде os om at komme og spise hos dem. Jeg søgte ofte at undskylde mig, men det hjalp ikke; de følte sig saarede derved, vi maatte spise hos dem, om de saa selv maatte sulte bagefter. Jeg følte mig altid trykket deraf og undlod aldrig at efterlade en Sixpence hos dem.

„Hvormange Presenter fik jeg, troe I? En Søster, som nu boer i Payson, gav mig engang et Pund Sterling og et Par Strømper, og da jeg forlod England forærede Br. Miller mig to Hatte til mine Smaadrenge. Da jeg først kom til Liverpool, gjorde Søstrene et lille Sammenskud til mig, for hvilket jeg kjøbte et Par Beenklæder. Det var Alt hvad jeg fik, saavidt jeg erindrer. Da vi forlod England, tog vi en Skibsladning af Hellige med os og betalte ovenikjøbet Fragten for mange af dem. Da jeg kom til Liverpool, troer jeg ikke, jeg kunde have faaet Kredit for sex Pence i nogen Butik i Byen, da vi skulde reise, sagde en Kaptain, som ønskede at bringe os over: „Er De færdig?“ Nei. „Hvorlænge skal jeg vente paa Dem?“ Otte Dage! og der holdt de et af de smukkeste Skibe i Liverpool Havn tilbage for at bringe os over. Jeg anseer dette som et Mirakel, hvad gjør I, Søskende? Jeg anerkjender Herrens Haand heri.“

Den 20de April 1841 afseilede Præsident Young tilligemed Apostlerne Heber C. Kimball, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith samt 130 Hellige med „Rochester“ Kaptain Woodhouse. Brødrene Orson Hyde og Parley P. Pratt bleve tilbage, den første for at udføre sin Mission til Jerusalem, den sidste for at præsidere over den engelske Mission.

Med Hjertet fuldt af Taknemlighed til Herren overveiede Broder Brigham hvad Gud havde gjort for ham dette sidste Aar. Hvor forandret Alting var fra dengang de kom og nu! i Sandhed han var berettiget til at ansee det som et Mirakel.

Efter en noget stormfuld Reise ankrede de i New York Havn den 19de Mai; de havde passeret alle Skibe, som afseilede fra Liverpool samtidig med dem, ja endog Skibe, som vare seilede flere Dage forud.

Den 1ste Juli ankom Præsident Young og de andre Apostler med Undtagelse af Willard Richards og Wilford Woodruff, hvilke aflagde Besøg i Østståterne, til Nauvoo, hvor de bleve hjertelig modtagne af Broder Joseph, deres Familier og de Hellige.

Br. Joseph omtaler deres Hjemkomst i sit Levnetsløb paa følgende Maade: „De have i Sandhed været Redskaber i Herrens Haand til at udføre meget Godt, og de maae have den glade Bevidsthed at have udført deres Pligt. Jeg troer neppe Mænd nogensinde have udført saa vigtig en Mission under saa ualmindelig vanskelige, bedrøvelige og knende Omstændigheder. Da de forlod dette Sted for henved to Aar siden, vare de Fleste af dem nedbøiede af Sygdom, eller bleve syge paa Reisen, flere

af deres Familier vare ogsaa syge og lidende og behøvede al deres Hjælp; men da de vidste, at de vare kaldte af Gud til at prædike Evangeliet for fremmede Nationer, raadførte de sig ikke med Kjød og Blod, men adlød det himmelske Budskab, og uden Pung eller Taske paabegyndte de en 5000 eng. Miil lang Reise, ene og alene stolende paa den Gud, som havde betroet dem saa helligt et Kald.

Blandinger.

Som tidligere omtalt, bleve Brigham Young og et Par andre Mormonførere før et Par Maaneder siden anklagede for Mord og andre Forbrydelser og forelobig bragte i Sikkerhed i Saltsøstaden. Undersøgelserne i disse Sager have i nogen Tid været udsatte, og nu har den øverste Domstol i Washington fældet den Kjendelse, at de ere blevne indledede paa en ukonstitutionel og ulovlig Maade. Hermed ere disse Retssager endte, og hvis man ikke vil arrestere de Paagjældende paany og indlede nye Retssager imod dem, vil man Intet kunne udrette mod Mormonerne. Dette Resultat har selvfølgelig vakt en overordentlig Jubel i Saltsøstaden. De Forsøg, Mormonerne have gjort paa at faae Utah anerkjendt som Stat, have hidtil ikke fort til noget Resultat. (Dagstelegrafen 3die Mai.)

Sidst i April Maaned har det ildsprudende Bjerg Vesuv i Italien atter begyndt at udspye sit farlige Indhold, og denne Gang med saa stor Voldsomhed, at flere smaa Byer ere tilintetgjorte og adskillige Mennesker omkomne.

I Preussen var der i 1858 95,214 flere Kvinder end Mænd, men i 1867 efter Krigens Ophør mellem Østerrig og Preussen var der 194,249 flere Kvinder end Mænd. Efter sidste Krig mellem Frankrig og Preussen er der derimod i sidstnævnte Stat 213,868 flere Kvinder end Mænd. I de andre tydske Lande er Forholdet det samme. I det lille Würtemberg er f. Ex. Overskuddet af Kvinder efter sidste Krig forøget med 9,212. (Folkets Avis.)

Danmarks Folkemængde var i 1870 1,912,142, hvoraf 1,784,741 alene i Kongeriget. Ogsaa her overstiger Kvindernes Antal Mændenes med 35,656.

Indhold.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Peterson

Trykt hos F. E. Bording.